Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 11. septembra 2014 *

„Štátna pomoc — Grécke kasína — Režim upravujúci 80 % daň zo vstupného v rôznych výškach — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom — Pojem štátna pomoc — Výhoda“

Vo veci T-425/11,

Helénska republika, v zastúpení: P. Mylonopoulos a K. Boskovits, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: D. Triantafyllou, H. van Vliet a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2011/716/EÚ z 24. mája 2011 o štátnej pomoci C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) poskytnutej Helénskou republikou niektorým gréckym kasínam (Ú. v. EÚ L 285, s. 25),

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood, sudcovia F. Dehousse (spravodajca) a J. Schwarcz,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. decembra 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Pred rokom 1994 pôsobili v Grécku tri kasína, a to na Parnithe, Korfu a Rodose. Cenu vstupenky určil Ellinikos Organismos Tourismou (Grécky úrad pre cestovný ruch, ďalej len „EOT“) patriaci štátu. Cena bola stanovená na 2 000 gréckych drachiem (GRD) (približne 6 eur) pre kasíno na Parnithe a na 1 500 GRD pre kasína na Korfu a Rodose, pričom v prípade kasína na Rodose došlo v roku 1997 k úprave

* Jazyk konania: gréčtina.

ceny na 2 000 GRD. Nomos č. 2160/1993 (zákon č. 2160/1993, FEK A' 118/19.7.1993) stanovil, že tieto tri kasína budú ďalej prevádzkované ako kluby EOT, kým im príslušné orgány neudelia licenciu na prevádzkovanie.

2 Nomos č. 2206/1994 (zákon č. 2206/1994, FEK A' 62/20.4.1994) stanovil udelenie určitého počtu licencií na prevádzkovanie. § 2 ods. 10 tohto zákona stanovil, že výška vstupného poplatku do kasín v určitých oblastiach bude vymedzená ministerským rozhodnutím, ktorým sa tiež určí percento z tejto ceny, ktoré bude uhradené gréckemu štátu.

3 V tejto súvislosti podľa bodu 1 apofasi tou Ypourgou Oikonomikon (rozhodnutie ministra financií č. 1128269/1226/0015/POL.1292 zo 16. novembra 1995, FEK B' 982/29.11.1995, ďalej len „ministerské rozhodnutie z roku 1995") sú prevádzkovatelia kasín od 15. decembra 1995 povinní vydávať vstupenku na osobu podľa ustanovení tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti bola podľa bodu 5 toho istého rozhodnutia cena vstupenky stanovená na 5 000 GRD, teda v prepočte 15 eur, v zmysle § 31 ods. 13 Nomos č. 2873/2000 (zákon č. 2873/2000, FEK A' 285/28.12.2000). Podľa bodu 6 ministerského rozhodnutia z roku 1995 v prípade, keď kasíno z dôvodu akcie alebo spoločenskej povinnosti neúčtuje osobám nič za vstup do herní, vydá lístok zo špeciálnej série vstupeniek. Ministerské rozhodnutie z roku 1995 vo svojom bode 7 tiež stanovuje, že prevádzkovatelia kasín si ponechajú 20 % z hodnoty vstupenky ako „poplatok za vystavenie vstupenky a na náhradu výdavkov", vrátane príslušnej DPH, pričom zvyšok predstavuje „daň štátu". Podľa bodu 7 druhého odseku uvedeného ministerského rozhodnutia v prípade vystavenia lístka na voľný vstup treba uhradiť daň štátu, pričom sa zohľadní cena vstupenky stanovená podľa bodu 5 tohto rozhodnutia.

4 Po roku 1995 kasína na Parnithe, Korfu a Rodose pokračovali vo svojej prevádzke ako kluby EOT. EOT ako prevádzkovateľa kasín na Korfu a Parnithe neskôr nahradila Elliniki Etaireia Touristikis Anaptyxis (Grécka spoločnosť pre rozvoj cestovného ruchu, ďalej len „ETA"), spoločnosť so 100 % účasťou gréckeho štátu. Kasíno na Korfu naďalej uplatňovalo vstupné vo výške 6 eur, a to až do svojej privatizácie 30. augusta 2010, a v súlade s ministerským rozhodnutím z roku 1995 uhrádzalo štátu 80 % z príslušných súm. Kasínu na Rodose bola udelená licencia na prevádzkovanie v roku 1996 a po svojej privatizácii v apríli 1999 začalo uplatňovať vstupné vo výške 5 000 GRD (15 eur). Kasíno na Parnithe uplatňovalo od konca roka 2000 do roku 2003 vstupné vo výške 1 500 GRD, od 1. januára 2002 po prepočítaní na eurá vo výške 6 eur, a od konca roka 2000 uhrádzalo gréckemu štátu 80 % z tohto vstupného.

5 Na šesť nových kasín, ktoré vznikli po roku 1995 na základe zákona č. 2206/1994, t. j. na kasína na Chalkidiki, Loutraki, v Solúne, Riu (Achaia), Xanthi (Trácia) a na Syrose, sa uplatnilo vstupné vo výške 15 eur, s výnimkou kasína v Solúne.

6 Na kasíno v Solúne (prevádzkované spoločnosťou Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE) sa uplatnilo vstupné vo výške 6 eur v zmysle nomothetiko diatagma 2687/1953 peri ependyseos kai prostasias kefalaion exoterikou (legislatívny dekrét č. 2687/1953 o investíciách a ochrane zahraničných finančných prostriedkov, FEK A' 317/10.11.1953), v ktorom sa stanovuje, že na podniky so zahraničnou majetkovou účasťou sa musia vzťahovať prinajmenšom také výhodné podmienky, aké sa uplatňujú v prípade ďalších podobných domácich podnikov. Žiadosť prevádzkovateľa kasína, ktorej cieľom bolo stanoviť cenu vstupného do kasína v Solúne na rovnakú úroveň ako cenu vstupného do kasína na Parnithe, t. j. na 6 eur, bola totiž po Gnomodotisi 631/1997 tou Nomikou Symvouliou tou Kratous (stanovisko gréckej štátnej právnej rady č. 631/1997) zo 16. októbra 1997 prijatá. Bod 7 ministerského rozhodnutia z roku 1995 týkajúci sa štátnej dane zo vstupeniek sa na kasíno v Solúne uplatnil.

7 Koinopraxia Touristiki Loutrakiou AE OTA (prevádzkovateľ kasína v Loutraki) adresoval 8. júla 2009 Komisii Európskych spoločenstiev sťažnosť týkajúcu sa gréckej právnej úpravy režimu zdanenia vstupného v kasínach, pričom uvádzal, že takýto režim je totožný so štátnou pomocou trom hospodárskym subjektom, t. j. kasínam na Parnithe, Korfu a v Solúne.

8 Po výmene pripomienok začala Komisia rozhodnutím zo 6. júla 2010 konanie vo veci formálneho zisťovania.

9 Komisii boli doručené pripomienky gréckych orgánov a dotknutých subjektov.

10 Dňa 24. mája 2011 prijala Komisia rozhodnutie 2011/716/EÚ o štátnej pomoci C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) poskytnutej Helénskou republikou niektorým gréckym kasínam (Ú. v. EÚ L 285, s. 25, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

11 Predmetné opatrenie je definované v odôvodnení 9 napadnutého rozhodnutia ako opatrenie pozostávajúce z daňovej diskriminácie v prospech niektorých kasín, ktoré grécke orgány zaviedli tým, že stanovili jednak jednotnú 80 % daň z ceny vstupeniek do kasín a jednak dve odlišné regulované ceny vstupeniek. Vstupenka vo výške 6 eur tak bola stanovená pre kasína, ktoré Komisia označuje za „verejné“, a vstupenka vo výške 15 eur bola stanovené pre ostatné kasína, ktoré označuje za „súkromné“. Podľa odôvodnenia 10 napadnutého rozhodnutia boli príjemcami predmetného opatrenia kasíno na Parnithe, Korfu, v Solúne a na Rodose.

12 Komisia ďalej konštatovala existenciu štátnej pomoci. Predovšetkým v odôvodneniach 65 a 67 napadnutého rozhodnutia sa domnievala, že predmetné opatrenie malo podobné účinky ako daňové opatrenie a že oslobodzovalo kasína, na ktoré sa uplatňovala nižšia cena vstupného, od dane, ktorú by inak museli znášať, ak by zdanenie nebolo diskriminačné. Predmetné opatrenie poskytovalo daným kasínam výhodu, keďže podliehali nižšiemu zdaneniu celkových príjmov na zákazníka. Podľa odôvodnenia 72 napadnutého rozhodnutia skutočnosť, že z nižšieho vstupného má výhodu aj zákazník, nebráni zvýhodneniu dotknutých kasín. Podľa odôvodnení 73 a 74 napadnutého rozhodnutia obchodná prax pozostávajúca z ponuky voľného vstupu, z ktorej však kasína museli uhradiť štátu 80 % z ich zákonom stanovenej ceny, ešte posilňuje predmetnú výhodu. Komisia na preukázanie skutočnosti, že táto prax sa nezdá výnimočná medzi kasínami, ktoré sú príjemcami pomoci, použila rozličné dôkazy. V odôvodnení 77 napadnutého rozhodnutia tiež zamietla tvrdenie, podľa ktorého sú zvýhodnené kasína, na ktoré sa uplatňuje vyššie vstupné. Toto tvrdenie totiž nezohľadňuje skutočnosť, že kasína, na ktoré sa uplatňuje nižšie vstupné, boli pre zákazníkov atraktívnejšie, a skutočnosť, že príjmy získané za vstup predstavovali len obmedzenú časť celkových príjmov kasín. Kasíno v Solúne navyše mohlo účtovať nižšie vstupné na základe legislatívneho dekrétu č. 2687/1953, v ktorom sa stanovuje, že na podniky so zahraničnou majetkovou účasťou sa musia vzťahovať najvýhodnejšie podmienky, aké sú poskytnuté domácim podnikom (odôvodnenie 78 napadnutého rozhodnutia). Komisia navyše v odôvodneniach 79 a 80 napadnutého rozhodnutia zamietla tvrdenie založené na existencii iných daňových a regulačných opatrení, ktoré kompenzujú výhody vyplývajúce z nižšieho vstupného, a dospela k záveru o existencii výhody.

13 Komisia usúdila, že daná výhoda je financovaná zo štátnych zdrojov, keďže štát sa vzdáva svojho príjmu. V tejto súvislosti Komisia zamietla tvrdenie založené na skutočnosti, že nižší vstupný poplatok mohol prilákať viac zákazníkov a že nie je isté, či štát stráca príjem najmä z dôvodu, že samotná nerovnosť zvyšuje dopyt (odôvodnenia 81 až 90 napadnutého rozhodnutia).

14 Okrem toho sa Komisia domnievala, že opatrenie sa odchyľuje od všeobecného režimu stanoveného zákonom č. 2206/1994 a ministerským rozhodnutím z roku 1995 a že je z toho dôvodu selektívne. Preto zamietla tvrdenie, podľa ktorého bude cena vstupného stanovená v závislosti od jednotlivých okolností, ktoré sa pre každé kasíno odlišujú, a s prihliadnutím na to, že cieľom je stanoviť cenu tak, aby odrádzala ľudí s nízkymi príjmami od účasti na hazardných hrách. Komisia sa navyše domnievala, že opatrenie nie je odôvodnené povahou alebo logikou všeobecného režimu (odôvodnenia 91 až 102 napadnutého rozhodnutia).

15 Komisia sa tiež domnievala, že podmienka narušenia hospodárskej súťaže a ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi je v prejednávanej veci splnená bez ohľadu na miestnu alebo regionálnu povahu poskytovaných služieb.

16 Okrem toho sa domnievala, že predmetné opatrenie nepatrí medzi výnimky uvedené v článkoch 106 ZFEÚ a 107 ZFEÚ, a konštatovala, že Helénska republika neuviedla žiadne tvrdenie, ktoré by odôvodňovalo zlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom.

17 Komisia takisto uviedla, že v daňovej diskriminácii zavedenej v roku 1995 sa pokračovalo bez toho, aby s ňou bola oboznámená alebo ju schválila. Vzhľadom na premlčaciu lehotu stanovenú v článku 15 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108] Zmluvy o [FEÚ] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) Komisia uviedla, že akákoľvek pomoc udelená v zmysle predmetného opatrenia od 21. októbra 1999, t. j. desať rokov predo dňom, keď postúpila sťažnosť Helénskej republike a požiadala ju o informácie, sa považuje za novú a protiprávnu pomoc.

18 Napokon, pokiaľ ide o stanovenie výšky pomoci a jej vrátenie, Komisia sa domnievala, že je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že Helénska republika strácala v prípade kasín, ktoré boli príjemcami pomoci, daňové príjmy vo výške 7,20 eura za vstupenku, čo je rozdiel medzi daňou vo výške 12 eur za vstupenku odvádzanou štátu kasínami, ktoré vydávali vstupenky v cene 15 eur, a daňou vo výške 4,80 eura za vstupenku odvádzanou štátu kasínami, ktoré vydávali vstupenky vo výške 6 eur. Komisia tiež uviedla, že je potrebné zohľadniť individuálnu situáciu jednotlivých kasín a najmä situáciu kasín na Parnithe a Korfu, s výhradou ďalších pripomienok gréckych orgánov, keďže sa zdá, že v období od 21. októbra 1999 do konca roka 2000 daň zo vstupu nebola štátu uhrádzaná. Pokiaľ ide o výpočet sumy pomoci, ktorú treba vrátiť, Komisia spresnila, že nedisponuje dostatočnými údajmi, aby mohla stanoviť presný odhad príslušných súm, a preto sa obmedzila na konštatovanie povinnosti vrátiť predmetnú pomoc, pričom stanovenie jej presnej výšky prenechala vnútroštátnym orgánom na základe pokynov v jej rozhodnutí. V tejto súvislosti z odôvodnenia 146 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sumy, ktoré je potrebné vrátiť, pozostávajú najmä z rozdielu medzi sumou 4,80 eura za vstupenku, ktorú uhrádzali kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, na jednej strane a sumou 12 eur za vstupenku, ktorú uhrádzali kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur, na strane druhej, t. j. zo sumy 7,20 eura za jednu vystavenú vstupenku.

19 Napadnuté rozhodnutie znie:

„Článok 1

Štátna pomoc spočívajúca v daňovej diskriminácii v prospech niektorých kasín, ktoré Grécko zaviedlo spolu s uplatňovaním niekoľkých čiastočne záväzných ustanovení, ktoré:

— stanovujú jednotnú 80 % daň z ceny vstupeniek, a

— stanovujú odlišné regulované ceny pre verejné a súkromné kasína, a to 6 EUR pre verejné kasína a 15 EUR pre súkromné kasína, – bola zavedená protiprávne, v rozpore s článkom 108 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pretože poskytuje kasínam Regency Casino Mont Parnès, Regency Casino Thessaloniki a kasínu Korfu využívajúcim opatrenie (s tým, že kasíno Rodos prestalo byť príjemcom pomoci v apríli 1999) neoprávnenú konkurenčnú výhodu.

Článok 2

1. Grécko získa od kasín využívajúcich opatrenie nezlučiteľnú pomoc uvedenú v článku 1, ktorá bola poskytnutá od 21. októbra 1999.

2. Sumy, ktoré sa majú vrátiť, budú úročené odo dňa, keď boli poskytnuté príjemcovi, až do dňa ich skutočného vrátenia.

3. Úroky sa vypočítajú podľa ustanovení kapitoly 5 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 ako zložený úrok… .

4. Grécko zruší s účinnosťou od dátumu prijatia tohto rozhodnutia všetku pretrvávajúcu daňovú diskrimináciu vyplývajúcu z pomoci uvedenej v článku 1.

Článok 3

1. Vrátenie pomoci uvedenej v článku 1 sa uskutoční okamžite a účinne.

2. Grécko zabezpečí, aby sa toto rozhodnutie vykonalo do štyroch mesiacov od dátumu jeho oznámenia.

Článok 4

1. Do dvoch mesiacov od oznámenia tohto rozhodnutia Grécko poskytne Komisii tieto informácie:

a) zoznam príjemcov, ktorí získali pomoc na základe schémy uvedenej v článku 1, a celkovú výšku pomoci, ktorú každý z nich získal na základe sporného opatrenia vypočítanú v súlade s pokynmi zahrnutými v tomto rozhodnutí;

b) celkovú výšku (istinu a úroky), ktorú má každý príjemca vrátiť;

c) podrobný opis už prijatých a plánovaných opatrení na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím;

d) dokumenty, ktoré preukazujú, že príjemca dostal príkaz pomoc vrátiť.

2. Grécko musí informovať Komisiu o pokroku dosiahnutom v súvislosti s vnútroštátnymi opatreniami, ktoré sa prijali na vykonanie tohto rozhodnutia, až kým nebude pomoc uvedená v článku 1 vrátená v plnej výške. Na požiadanie Komisie Grécko bezodkladne predloží informácie týkajúce sa prijatých a plánovaných opatrení s cieľom dosiahnuť súlad s týmto rozhodnutím. Takisto poskytne podrobné informácie o výške pomoci a úrokoch, ktoré už príjemca vrátil.

Článok 5

Toto rozhodnutie je určené Helénskej republike.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

20 Helénska republika návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. augusta 2011 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

21 Napadnuté rozhodnutie bolo tiež predmetom štyroch žalôb podaných do kancelárie Všeobecného súdu 29. júla 2011 spoločnosťou Etaireia Akiniton Dimosiou AE (ETAD, predtým Ellinika Touristika Akinita AE, ETA), 9. decembra 2011 spoločnosťou Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki, 10. januára 2012 spoločnosťou Elliniko Kazino Parnithas AE, prevádzkovateľom kasína na Parnithe od roku 2003, a 20. januára 2012 spoločnosťou Athens Resort Casino Holding SA, 51 % akcionárom kasína na Parnithe od roku 2010. Tieto žaloby, zaregistrované jednotlivo pod číslami T-419/11, T-635/11, T-14/12 a T-36/12, súvisia s prejednávanou vecou. Navyše Koinopraxia Touristiki Loutrakiou, podniku, ktorý počas správneho konania podal sťažnosť, bol uzneseniami predsedu druhej komory Všeobecného súdu zo 4. mája a z 12. decembra 2012 povolený v týchto veciach vstup do konania v postavení vedľajšieho účastníka na podporu návrhov Komisie.

22 Listom zo 7. augusta 2012 požiadali žalobkyne vo veciach T-635/11, T-14/12 a T-36/12 o spojenie vecí T-419/11, T-425/11, T-635/11, T-14/12 a T-36/12 na účely ústnej časti konania a rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, podľa článku 50 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

23 Komisia v liste z 3. septembra 2012 uviedla, že v zásade nemá námietky proti spojeniu, a zároveň predložila svoje pripomienky. Uviedla tiež, že nepodá žiadosť o dôverné zaobchádzanie.

24 Helénska republika v liste zo 4. septembra 2012 uviedla, že namieta voči spojeniu uvedených vecí. Okrem toho uviedla, že v prípade ich spojenia musia byť niektoré časti spisu považované za dôverné.

25 Iným listom zo 4. septembra 2012 podala Helénska republika žiadosť o dôverné zaobchádzanie s určitými časťami spisu, ktoré vymenovala, vo vzťahu k tretím osobám, ktoré do predmetných konaní vstúpili alebo si želajú vstúpiť. Zároveň pripojila verziu dokumentov, ktorá nebola dôverná.

26 Všeobecný súd 16. septembra 2013 rozhodol, že prejednávanú vec nespojí s vecami T-419/11, T-635/11, T-14/12 a T-36/12.

27 Spoločnosti Elliniko Casino Kerkyras AE bol uznesením predsedu druhej komory Všeobecného súdu z 9. októbra 2013 povolený vstup do konania v postavení vedľajšieho účastníka na podporu návrhov žalobkyne vo veci T-419/11 v súlade s ustanoveniami článku 116 ods. 6 rokovacieho poriadku.

28 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 10. decembra 2013.

29 Helénska republika navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

30 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal Helénsku republiku na náhradu trov konania.

Právny stav

O záujme na konaní

31 Komisia poukazuje na nedostatok záujmu Helénskej republiky na konaní. Podľa jej názoru v súčasnej situácii umožňuje napadnuté rozhodnutie Helénskej republike požadovať od predmetných kasín kvázidaňové príjmy, a preto pre ňu predstavuje skôr výhodu ako nevýhodu. Komisia uvádza, že skutočnosť, že Helénska republika je zvýhodnenou stranou, ju síce zbavuje povinnosti preukázať, že napadnutého rozhodnutie sa jej týka priamo a osobne, avšak nepriznáva jej záujem na konaní.

32 Helénska republika toto tvrdenie spochybňuje.

33 Všeobecný súd pripomína, že pokiaľ ide o pojem záujem na konaní, na ktorý sa odvoláva Komisia, Zmluva jasne rozlišuje medzi právom inštitúcií a členských štátov podať žalobu o neplatnosť na jednej strane a týmto právom, pokiaľ ide o fyzické osoby a právnické osoby, na druhej strane. Právo napadnúť

žalobou o neplatnosť zákonnosť rozhodnutí Komisie má totiž každý členský štát bez toho, aby bol výkon tohto práva podmienený odôvodnením záujmu na konaní. Preto na to, aby bola žaloba členského štátu prípustná, nemusí tento štát preukázať, že akt Komisie, ktorý napáda, má vo vzťahu k nemu právne účinky (uznesenie Súdneho dvora z 27. novembra 2001, Portugalsko/Komisia, C-208/99, Zb. s. I-9183, body 22 a 23, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 2008, TV 2/Danmark a i./Komisia, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Zb. s. II-2935, bod 63).

34 V danom prípade vzhľadom na ustanovenia Zmluvy a so zreteľom na judikatúru môže Helénska republika už na základe svojho postavenia ako členský štát podať žalobu o neplatnosť bez toho, aby musela v tejto súvislosti preukazovať svoj záujem na konaní.

35 Z toho vyplýva, že námietku neprípustnosti uvádzanú Komisiou treba zamietnuť.

O veci samej

36 Helénska republika uvádza štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Druhý sa zakladá na nevhodnom, nedostatočnom a rozporuplnom odôvodnení. V treťom a štvrtom žalobnom dôvode, uvedených subsidiárne, Helénska republika poukazuje na porušenie článku 14 nariadenia č. 659/1999 týkajúceho sa vrátenia pomoci z dôvodu, že pomoc nie je požadovaná od skutočných príjemcov a vrátenie porušuje zásadu ochrany legitímnej dôvery a zásadu proporcionality (tretí žalobný dôvod) a že výpočet sumy, ktorá má byť vrátená, je nesprávny (štvrtý žalobný dôvod).

37 Pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod, založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, je potrebné pripomenúť, že toto ustanovenie stanovuje, že pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí jej narušením tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

38 Podľa judikatúry, ak sa má niečo kvalifikovať ako „pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, vyžaduje sa, aby boli splnené všetky podmienky uvedené v tomto ustanovení. Aby teda vnútroštátne opatrenie mohlo byť kvalifikované ako štátna pomoc, musí po prvé ísť o štátne opatrenie alebo o opatrenie financované zo štátnych prostriedkov, po druhé musí byť toto opatrenie spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, po tretie musí mať jeho príjemca z tohto opatrenia prospech a po štvrté musí toto opatrenie narušiť hospodársku súťaž alebo hroziť jej narušením (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. septembra 2010, Komisia/Deutsche Post, C-399/08 P, Zb. s. I-7831, body 38 a 39 a tam citovanú judikatúru).

39 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že pojem pomoc obsahuje nielen kladné plnenia ako dotácie, ale aj zásahy, ktoré v rozličných formách zmierňujú náklady, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podniku, a teda majú, aj keď nie sú dotáciou v presnom zmysle slova, rovnakú povahu a rovnaké účinky (rozsudky Súdneho dvora z 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Zb. s. I-877, bod 13, a z 19. mája 1999, Taliansko/Komisia, C-6/97, Zb. s. I-2981, bod 15).

40 Už bolo rozhodnuté, že štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ predstavuje opatrenie, ktorým verejné orgány priznajú určitým podnikom výhodné daňové zaobchádzanie, ktoré síce nepredstavuje prevod štátnych prostriedkov, ale stavia jeho príjemcov do výhodnejšej finančnej situácie než iných daňovníkov (pozri rozsudky Banco Exterior de España, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 14, a Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 39 vyššie, bod 16; rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava a i., T-230/01 až T-232/01 a T-267/01 až T-269/01, neuverejnený v Zbierke, bod 135, potvrdený rozsudkom Súdneho dvora z 28. júla 2011, Diputación Foral de Vizcaya/Komisia, C-474/09 P až C-476/09 P, neuverejneným v Zbierke).

41 Povaha cieľov, ktoré sledujú štátne opatrenia, a ich odôvodnenie navyše nemajú nijaký vplyv na ich kvalifikáciu ako štátna pomoc. Podľa ustálenej judikatúry totiž článok 107 ZFEÚ nerozlišuje štátne zásahy podľa príčin alebo cieľov, ale definuje ich v závislosti od ich účinkov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. februára 2003, Španielsko/Komisia, C-409/00, Zb. s. I-1487, bod 46 a tam citovanú judikatúru).

42 Z judikatúry tiež vyplýva, že Komisia je povinná preukázať, že opatrenie predstavuje štátnu pomoc (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, Taliansko/Komisia, T-239/04 a T-323/04, Zb. s. II-3265, bod 119).

43 Súdny dvor navyše zdôraznil, že pojem štátna pomoc, ktorý bol definovaný v Zmluve, má právnu povahu a má sa vykladať na základe objektívnych skutočností. Z tohto dôvodu musí súd v zásade a vzhľadom tak na jednotlivé okolnosti sporu, o ktorom rozhoduje, ako aj na technickú povahu alebo zložitosť hodnotení uskutočnených Komisiou vykonávať celkové preskúmanie, pokiaľ ide o otázku, či opatrenie patrí do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, C-83/98 P, Zb. s. I-3271, bod 25, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, Zb. s. I-10515, bod 111).

44 Vzhľadom na tieto zásady treba preskúmať, či Komisia v prejednávanej veci správne uplatnila pojem pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

45 Prvou časťou prvého žalobného dôvodu Helénska republika namieta, že preskúmavaný režim zdanenia vstupného poskytuje výhodu priznanú zo štátnych zdrojov.

46 Najskôr je potrebné uviesť vlastnosti predmetného režimu, tak ako vyplývajú z právnej úpravy preskúmanej Komisiou. Toto uvedenie je nevyhnutné, keďže umožňuje porozumieť ekonomickému fungovaniu predmetného režimu a následne posúdiť jeho účinky na podniky, na ktoré sa uplatňuje.

47 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa § 2 ods. 10 zákona č. 2206/1994 (pozri bod 2 vyššie) určí rozhodnutie ministra financií cenu vstupeniek do kasína, „ako aj percento, ktoré sa odvádza štátu“. V tomto kontexte bod 7 ministerského rozhodnutia z roku 1995 (pozri bod 3 vyššie) stanovuje, že každému kasínu patrí 20 % z ceny vstupenky ako poplatok za vystavenie vstupenky a na úhradu výdavkov, pričom zvyšok predstavuje daň štátu, ktorá mu je podľa bodu 10 toho istého rozhodnutia uhrádzaná mesačne.

48 Preto je potrebné konštatovať, ako uvádza Helénska republika, že v rámci režimu zdanenia vstupného, ktorý tvorí predmet napadnutého rozhodnutia, sú kasína povinné vyberať od svojich zákazníkov vstupujúcich do herní predmetné vstupné a mesačne ho uhrádzať štátu, pričom si z neho ponechávajú percentuálny podiel ako protiplnenie pokrývajúce ich činnosti.

49 Z odôvodnenia 9 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia opísala predmetné opatrenie ako súbežné uplatnenie vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa stanovujú jednak jednotná 80 % daň z ceny vstupeniek a jednak odlišné regulované ceny pre kasína. Toto opatrenie zapríčinilo, že kasína vyberajúce vstupné vo výške 15 eur odvádzali štátu zo vstupného 12 eur (80 % × 15 eur), zatiaľ čo ostatné kasína mu odvádzali len 4,80 eur (80 % × 6 eur), čo predstavovalo rozdiel 7,20 eura za jeden vstup. Je však nutné konštatovať, ako vyplýva z bodov 47 a 48 vyššie, že tento opis nezohľadňuje vlastnosti preskúmavaného režimu v rozsahu, v akom sú kasína síce povinné vyberať celú sumu ceny vstupenky, ale jedine 20 % z nej predstavuje príjem pre ich rozpočet, zatiaľ čo zvyšných 80 % patrí od samého začiatku štátu a túto sumu mu kasína uhrádzajú mesačne. Je však potrebné uviesť, že tento nedostatočný opis režimu nemôže viesť automaticky k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 41 vyššie totiž vnútroštátna právna úprava, akou je predmetná úprava, môže prinášať selektívnu výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ a z toho dôvodu je potrebné preskúmať, či v prejednávanej veci vznikla výhoda, aká je opísaná v napadnutom rozhodnutí.

50 V tejto súvislosti, ako vyplýva z odôvodnení 66, 69 a 70 napadnutého rozhodnutia, sa Komisia domnieva, že preskúmavané opatrenie prináša výhodu kasínam, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, z dôvodu, že sú oslobodené od nákladov, ktoré by inak boli povinné znášať. Podľa nej získavali kasína výhodu podobnú zníženiu daňového základu, keďže daň, ktorú odvádzajú za každý vstup, bola stanovená na nižšej úrovni než v prípade ostatných kasín. V napadnutom rozhodnutí sa zdôrazňuje, že predmetné opatrenie predstavuje pre podniky, ktoré ho využívajú, výhodu, keďže sú povinné odvádzať nižší daňový poplatok na návštevníka.

51 Prvým žalobným dôvodom Helénska republika spochybňuje dôvodnosť tohto tvrdenia.

52 Všeobecný súd usudzuje, že Komisia v prejednávanej veci nepreukázala existenciu výhody v prospech kasín, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur.

53 V prvom rade totiž z predmetného opatrenia vyplýva, že kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, sú povinné odvádzať štátu 4,80 eura zo vstupu (80 % × 6 eur), zatiaľ čo kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur, mu musia zo vstupu odvádzať 12 eur (80 % × 15 eur). Je teda pravda, ako uvádza Komisia, že kasína patriace do prvej kategórie musia odvádzať štátu sumu 4,80 eura, ktorá je pri jednej vstupenke dvaapolkrát nižšia ako suma 12 eur, ktorú musia odvádza kasína patriace do druhej kategórie.

54 Je však potrebné uviesť, že toto konštatovanie vyplýva zo skutočnosti, že na cenu vstupeniek každej kategórie kasín sa uplatnil rovnaký pomer. Kasína, pri ktorých sa Komisia domnieva, že im sporné opatrenie prináša výhodu, totiž predtým, ako štátu odvedú daň vo výške 80 % z hodnoty ceny predanej vstupenky, získajú od svojich zákazníkov dvaapolkrát nižšiu cenu za vstup v porovnaní s cenou vstupenky v iných kasínach (6 eur namiesto 15 eur). Rovnako časť ceny vstupenky slúžiaca ako poplatok za vystavenie vstupenky a na úhradu výdavkov v prípade kasín, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur (6 eur – 4,80 eura = 1,20 eura), je dvaapolkrát nižšia ako v prípade kasín, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur (15 eur – 12 eur = 3 eurá).

55 Preto, ako uvádza Helénska republika, z predmetného opatrenia vyplýva, že sumy uhrádzané štátu kasínami ako daň zo vstupného sú len podielom zo sumy, ktorú každé kasíno vyberá na vstupnom. Ďalej v rozpore s tým, čo uvádza odôvodnenie 69 napadnutého rozhodnutia, preskúmavané opatrenie nezodpovedná zníženiu daňového základu, keďže sumy uhrádzané každým kasínom sú 80 % podielom z celého vstupného, ktoré bolo skutočne vybraté. Komisia sa v tejto súvislosti síce vo svojom vyjadrení k žalobe odvoláva na rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava a i./Komisia, už citovaný v bode 40 vyššie, ale je potrebné konštatovať, že v týchto veciach sa predmetné opatrenie odlišovalo od opatrenia v prejednávanej veci. V daných veciach totiž predmetné opatrenie pomoci pozostávalo z uplatnenia zníženia vo výške 99, 75, 50 alebo 25 % na zdaniteľný základ, ktorý vyplýval z výkonu ekonomickej činnosti zvýhodnených podnikov. Zvýhodnené podniky tak uhradia nižšiu daň v porovnaní s daňou, ktorú by boli povinné uhradiť, ak by bola vypočítaná ako podiel z ich príjmu vyplývajúceho z výkonu ich hospodárskej činnosti. Naopak v danom prípade je situácia, ako už bolo uvedené, odlišná v rozsahu, v akom je 80 % podiel uhrádzaný štátu všetkými kasínami vypočítaný ako podiel zo sumy, ktorú tieto kasína skutočne vybrali z predaných vstupeniek.

56 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého je rozdiel medzi príjmom za vstup pri kasínach, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur, a príjmom za vstup pri kasínach, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, ktorý predstavuje 1,80 eura (3 eurá – 1,20 eura), štyrikrát nižší ako rozdiel medzi daňou, ktorú je potrebné uhradiť štátu za vstup do kasín patriacich do prvej kategórie, a daňou, ktorú je potrebné uhradiť štátu za vstup do kasín patriacich do druhej kategórie, ktorý predstavuje 7,20 eura (12 eur – 4,80 eura), nemôže tento záver vyvrátiť. Toto konštatovanie totiž vyplýva priamo z uplatnenia 80 % sadzby a z pomeru zodpovedajúcemu číslu štyri existujúcemu medzi 80 % daňovou sadzbou na jednej strane a 20 % mierou príjmov ako poplatku za vystavenie vstupenky a na úhradu výdavkov na druhej strane.

57 Za týchto podmienok skutočnosť, že kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, uhrádzajú štátu prostredníctvom preskúmavaného opatrenia nižšie sumy než kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur, nepostačuje na preukázanie existencie zvýhodnenia kasín patriacich do prvej kategórie.

58 Existencia účtovnej výhody v prospech kasín, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, sa teda nepreukázala.

59 Ďalej z častí spisu, ktoré boli objasnené počas pojednávania, vyplýva, že výhoda uvádzaná Komisiou v danom prípade pozostáva výlučne z daného účtovného rozdielu, v zmysle ktorého kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, odvádzali štátu nižšiu sumu v porovnaní so sumou, ktorú odvádzali iné kasína.

60 Predovšetkým sa Komisia po prvé v odôvodnení 67 napadnutého rozhodnutia domnievala, že tieto kasína boli zvýhodnené, keďže „znášali nižšie daňové zaťaženie celkových príjmov na zákazníka“. V poslednej vete uvedeného odôvodnenia navyše uviedla, že „celkový príjem nezahŕňa iba vstupné poplatky (len príjem z ceny vstupeniek), ale aj iné zdroje príjmu, akými sú hazardné hry, ubytovanie, barové a reštauračné služby, predstavenia atď. [(celkový príjem)]“.

61 Komisia, ktorá bola v tejto súvislosti vypočutá na pojednávaní, však zdôraznila, že pojem celkový príjem kasína sa nemá zohľadniť ako časť definície výhody existujúcej v prejednávanej veci. Uviedla totiž, že posledná veta odôvodnenia 67 napadnutého rozhodnutia odvolávajúca sa na celkový príjem znamená len to, že príjmy pochádzajúce zo vstupeniek predstavujú iba majú časť príjmov kasín a samotnej výhody sa netýkajú. Preto podľa jej názoru má byť táto veta vykladaná len v tom zmysle, že v prípade rovnakého rozpočtu ostane zákazníkom kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, na útratu na ostatné služby väčšie množstvo prostriedkov. Okrem toho zdôraznila, že v danom prípade bola výhoda založená výlučne na účtovnom rozdiele medzi vstupenkami za 6 eur a 15 eur, z ktorých 80 % bolo odvádzaných štátu.

62 V tejto súvislosti je potrebné dodať, že existencia selektívnej výhody v danom prípade nemôže byť za žiadnych okolností odôvodnená odvolaním sa na nejasnú súvislosť medzi povinnosťou uhradiť štátu 80 % daň zo vstupného na jednej strane a činnosťami, ktorých sa táto povinnosť netýka a ktoré vytvárajú „celkový príjem“ kasín, na druhej strane. V prvom rade, najmä pokiaľ ide o existenciu takejto výhody, článok 107 ods. 1 ZFEÚ ukladá povinnosť určiť, či je v rámci daného režimu vnútroštátne opatrenie spôsobilé zvýhodniť „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovarov“ oproti iným, ktorí by sa vzhľadom na cieľ sledovaný týmto režimom nachádzali v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (rozsudok Súdneho dvora z 15. novembra 2011, Komisia a Španielsko/Government of Gibraltar a Spojené kráľovstvo, C-106/09 P a C-107/09 P, Zb. s. I-11113, bod 75). Z toho dôvodu pojem „celkový príjem“ v danom prípade nie je relevantný v rozsahu, v akom zahŕňa aj príjmy, ktoré nie sú predmetom povinnosti uhradiť štátu 80 % daň zo vstupného. Ďalej v prípade neexistencie definície tohto pojmu, ktorý, ako sa zdá, hrá rozhodujúcu rolu, a číselných hodnôt, ktoré sa ho týkajú, je fakticky nemožné posúdiť existenciu akejkoľvek výhody. Napokon z odôvodnenia 146 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sumy, ktoré Komisia požaduje vrátiť, predstavujú rozdiel medzi sumou 4,80 eura za vstupenku, ktorú štátu uhrádzajú kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, na jednej strane a sumou 12 eura za vstupenku, ktorú štátu uhrádzajú iné kasína, na druhej strane. Pojem „daňové zaťaženie celkových príjmov na zákazníka“ tak nie je, pokiaľ ide o posúdenie existencie výhody, vôbec relevantný.

63 V druhom rade v odpovedi na otázku Všeobecného súdu týkajúcu sa pojmu atraktívnosť pre zákazníkov, ktorý je uvedený v odôvodnení 77 napadnutého rozhodnutia, Komisia počas pojednávania uviedla, že ani tento pojem nemôže byť zohľadnený ako časť definície výhody.

64 Odôvodnenie 77 napadnutého rozhodnutia znie:

„Grécko takisto tvrdí, že vzhľadom na to, že kasínam ostáva 20 % z nerovnakej ceny za vstup, výhoda je poskytnutá kasínam, ktoré si účtujú vyššie ceny, keďže im zabezpečuje čistý príjem 3 EUR v porovnaní s 1,20 EUR, ktoré dostávajú verejné kasína. Toto tvrdenie je zavádzajúce, pretože ignoruje dve dôležité skutočnosti správneho pochopenia, prečo opatrenie skutočne obmedzuje hospodársku súťaž. Na jednej strane vďaka skutočnosti, že orgány stanovili pre niektoré kasína ceny vstupeniek vrátane dane za vstup na nižšej úrovni, sú tieto kasína pre zákazníkov atraktívnejšie, čo… odkláňa dopyt od modelu, ktorý by existoval, keby kasína medzi sebou súťažili len na základe vlastných zásluh, t. j. na základe rozsahu a kvality ponúkaných služieb jednotlivými kasínami; a… umelo zvyšuje ich počet zákazníkov, ak sa v ostatných veciach zhodujú. Na druhej strane, ako sa už vysvetlilo, príjem zo vstupných poplatkov predstavuje iba obmedzenú časť celkových príjmov, ktoré zákazník prilákaný do kasína pre podnik vytvorí a z ktorých kasína musia odvádzať daň.“

65 Konkrétnejšie Komisia na pojednávaní uviedla, že odôvodnenie 77 napadnutého rozhodnutia odpovedá na tvrdenie gréckych orgánov, ale tiež že pri neexistencii hospodárskej analýzy nepredstavujú skutočnosti týkajúce sa narušenia hospodárskej súťaže a atraktívnosti zníženej ceny v danom prípade súčasť výhody.

66 Ak by sa totiž predpokladalo, že v oblasti štátnej pomoci vyžadujúcej zahrnutie štátnych zdrojov, prostredníctvom ktorých je poskytnutá výhoda, môže atraktívnosť takého zníženého vstupného predstavovať časť takej výhody, je nutné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadnu štatistickú analýzu, a teda ani hospodársku analýzu, týkajúcu sa atraktívnosti pre zákazníkov z tohto pohľadu. Okrem toho z odôvodnenia 146 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sumy, ktorých vrátenie nariadila Komisia, vzhľadom na metódu použitého výpočtu nezodpovedajú takémuto typu výhody.

67 Z toho vyplýva, že výhoda uvedená v danom prípade Komisiou sa obmedzuje na rozdiel v sumách, ktoré kasína uhrádzajú štátu, za jednu predanú vstupenku.

68 Ako však bolo konštatované v bodoch 52 až 58 vyššie, skutočnosť, že kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, odvádzajú štátu prostredníctvom preskúmavaného opatrenia nižšie sumy ako kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur, pričom tieto sumy sú proporčne rovnaké, nepostačuje na preukázanie existencie zvýhodnenia kasín patriacich do prvej kategórie.

69 Ostatné tvrdenia Komisie toto konštatovanie nevyvracajú.

70 Po prvé Komisia vo vyjadrení k žalobe uviedla, že predmetné opatrenie finančne zvýhodňuje kasína s nižším vstupným.

71 Komisia však nepreukázala existenciu finančného zvýhodnenia, na ktoré napadnuté rozhodnutie ani nepoukazuje. Nie je totiž namietané voči skutočnosti, že pri vstupe zákazníkov do herní kasín sa zvyčajne vyberá vstupné vo výške 6 alebo 15 eur a že 80 % z tejto sumy sa mesačne odvádza štátu. Z tohto dôvodu je suma vybratá za predané vstupenky v kasínach, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, pred uhradením dane štátu proporčne nižšia ako suma vybratá za predané vstupenky v ostatných kasínach. Za týchto okolností skutočnosť, že kasíno patriace do prvej kategórie musí uhradiť štátu len 4,80 eura v prípade, keď je cena vstupenky 6 eur, namiesto 12 eur v situácii, keď je cena vstupenky stanovená na 15 eur, nepredstavuje finančné zvýhodnenie v rozsahu, v akom sa na predané vstupenky vzťahuje rovnaká 80 % daň a túto sumu kasína vyberajú ešte pred vznikom ich povinnosti uhradiť štátu 80 % z ceny vstupenky. Rovnako skutočnosť, že kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, si ponechávajú 20 % z ceny predanej vstupenky, t. j. 1,20 eura, ako poplatok za vystavenie vstupenky a na úhradu výdavkov, nepredstavuje finančné zvýhodnenie v porovnaní s kasínami, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur – práve naopak.

72 Z odôvodnení 66 a 146 napadnutého rozhodnutia navyše vyplýva, že pojem výhoda, ktorý tvorí základ tohto rozhodnutia, pozostáva z rozdielu 7,20 eura za vstupenku v závislosti od toho, či kasíno vyberá vstupné vo výške 15, alebo 6 eur. Tento pojem sa však kvalitatívne odlišuje od finančného zvýhodnenia, ktoré v podstate pozostáva z rozlišovania medzi podmienkami splnenia povinnosti podľa dlžníka, čo nie je prípad prejednávanej veci.

73 Z toho vyplýva, že tvrdenie založené na finančnom zvýhodnení sa musí zamietnuť.

74 Po druhé Komisia poukázala na prípady voľného vstupu a uviedla, že voľný vstup len zreteľnejšie preukazuje stratu daňových príjmov pre štát. Komisia v odôvodnení 73 napadnutého rozhodnutia najmä uvádza, že táto obchodná prax voľného vstupu len zdôrazňuje zvýhodnenie, keďže náklady kasín, ktoré uhrádzajú daň 12 eur, sú značne vyššie ako náklady kasín, ktoré musia zaplatiť iba 4,80 eura z celkových príjmov zo svojho podnikania. V odôvodnení 74 napadnutého rozhodnutia namieta voči tvrdeniu gréckych orgánov, podľa ktorého je táto prax voľného vstupu výnimočná. Odvoláva sa na dôkazy vo forme verejne dostupných informácií, akými sú letáky ponúkajúce voľný vstup, ktoré sú k dispozícii v novinách a na internete a ktoré dokazujú, že voľný vstup sa bežne udeľuje hocijakému zákazníkovi v určité dni v týždni, a to každý týždeň. Preto dospela k názoru, že udeľovanie voľného vstupu nie je medzi kasínami využívajúcimi pomoc nič výnimočné.

75 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že bod 6 ministerského rozhodnutia z roku 1995 upravuje možnosť poskytnúť voľný vstup z dôvodu akcie alebo spoločenskej povinnosti. V takom prípade sú kasína, hoci nevyberú vstupné, povinné uhradiť štátu 80 % z hodnoty vystavených vstupeniek. Kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur, tak musia štátu za voľný vstup uhradiť 12 eur, zatiaľ čo kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, zaplatia za voľný vstup len 4,80 eura.

76 Z toho vyplýva, že v prípade voľného vstupu sú kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, zvýhodnené v rozsahu, v akom pri výbere rovnakého vstupného (rovnajúceho sa nule) uhrádzajú štátu nižšiu daň ako kasína, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 15 eur.

77 Je však potrebné uviesť, že Komisia použila konštatovanie tejto obchodnej praxe voľného vstupu na to, aby potvrdila, že údajná výhoda opísaná v odôvodneniach 66 až 69 napadnutého rozhodnutia sa tak „zväčšila“ (bod 73 napadnutého rozhodnutia). Prípad voľného vstupu sa v napadnutom rozhodnutí použil len ako skutočnosť opätovne potvrdzujúca existenciu tejto výhody. Ako však vyplýva z bodov 49 až 68 vyššie, preskúmavaný režim zdanenia vstupného takúto výhodu kasínam, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, neposkytuje.

78 Okrem toho je nutné zdôrazniť, že Komisia v zásade nenamieta voči možnosti členského štátu upraviť voľný vstup v rozsahu, v akom takáto vstupenka spĺňa účel akcie alebo spoločenskej povinnosti, ale v podstate gréckym orgánom vytýka, že tolerovali vystavovanie vstupeniek s voľným vstupom, ktoré presahovalo rámec výnimočnosti podľa ministerského rozhodnutia z roku 1995. V tejto súvislosti, keďže režim zdanenia vstupného v kasínach neposkytuje, pokiaľ ide o predané vstupenky, výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ a keďže predmetný členský štát mohol umožniť vystavenie lístkov na voľný vstup z presných a jasných dôvodov, akými sú akcia alebo spoločenská povinnosť, je dôvodné, aby tento členský štát uložil ako dodatočnú podmienku, aby mu bola uhradená daň, ktorá mu patrí, aj v prípade voľného vstupu. V tomto kontexte je Komisia povinná preukázať, že kasína v skutočnosti vydávali veľké množstvo lístkov na voľný vstup v porovnaní s počtom vstupeniek, ktoré umožňovali dosiahnuť cieľ sledovaný ministerským rozhodnutím z roku 1995, takže ich rozhodnutie umožniť voľný vstup do herní nespĺňalo podmienky uvedené vo vnútroštátnom právnom poriadku.

79 V prejednávanej veci skutočnosti, na ktoré sa odvoláva Komisia v odôvodnení 74 napadnutého rozhodnutia, poukazujú na kasíno, ktoré ponúkalo voľný vstup od nedele do štvrtka od 7.00 do 20.00 hod., a to po 10. januári. Pri nedostatku podrobnejších informácií týkajúcich sa predovšetkým praxe

ostatných kasín a množstva zákazníkov počas predmetných dní a hodín však nie je možné dospieť k záveru, že ponuka predmetného voľného vstupu preukazuje porušenie podmienok uvedených v ministerskom rozhodnutí z roku 1995.

80 Preto treba zamietnuť aj tvrdenie založené na rozdielnej a špecifickej výhode vyplývajúcej z voľného vstupu.

81 Po tretie Komisia v odôvodnení 78 napadnutého rozhodnutia uvádza, že „skutočnosť, že daňová diskriminácia poskytuje výhodu, sa uznáva aj v samotných príslušných vnútroštátnych ustanoveniach“. Uvádza príklad kasína v Solúne, ktoré vyberalo vstupné vo výške 6 eur na základe legislatívneho dekrétu č. 2687/1953 (pozri bod 6 vyššie). Podľa nej grécke orgány uplatnili toto legislatívne nariadenie na uvedené kasíno z dôvodu, že predstavuje najvýhodnejšie podmienky poskytnuté domácim podnikom.

82 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že legislatívny dekrét č. 2687/1953 stanovuje, že na podniky so zahraničnou majetkovou účasťou sa musia vzťahovať prinajmenšom také výhodné podmienky, aké sa uplatňujú pri podobných domácich podnikoch. V danom prípade bola žiadosť prevádzkovateľa kasína, ktorej cieľom bolo stanoviť cenu vstupného do kasína v Solúne na rovnakej úrovni ako cenu vstupného do kasína na Parnithe, t. j. na 6 eur, po stanovisku gréckej štátnej právnej rady č. 631/1997 zo 16. októbra 1997 prijatá. Rada sa predovšetkým domnievala, že kasíno v Solúne sa nachádza v rovnakej situácii ako kasíno na Parnithe, keďže obe vykonávajú svoju činnosť v dvoch najväčších mestách krajiny.

83 Samotná skutočnosť, že kasíno v Solúne v prejednávanej veci požiadalo a získalo možnosť uplatniť znížené vstupné na základe legislatívneho dekrétu č. 2687/1953, však nespochybňuje tvrdenie, podľa ktorého v prejednávanej veci nebola preukázaná existencia výhody v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ (body 52 až 68 vyššie). Preto je potrebné zamietnuť tvrdenie Komisie, podľa ktorého existenciu predmetnej výhody uznali samotné vnútroštátne ustanovenia.

84 Tvrdenia Komisie sa teda musia zamietnuť.

85 Z uvedeného vyplýva, že Komisia nepreukázala, že predmetné opatrenie poskytuje kasínam, na ktoré sa uplatňuje vstupné vo výške 6 eur, výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

86 Preto je potrebné vyhovieť prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktorá je založená na neexistencii výhody poskytnutej predmetným opatrením.

87 Napokon, pokiaľ ide o prípadné nevrátenie vstupného (80 % zo 6 eur, teda 4,80 eura) kasínom na Korfu a kasínom na Parnithe za obdobie od 21. októbra 1999 do konca roka 2000, na ktoré poukazujú odôvodnenia 85 a 143 napadnutého rozhodnutia, je potrebné konštatovať, že Komisia neprijala konečné stanovisko, pokiaľ ide o skutočné vrátenie, pričom gréckym orgánom prenechala, aby ho v rámci vymáhania upraveného v napadnutom rozhodnutí potvrdili alebo vyvrátili. Keďže Komisia v uvedenom rozhodnutí neskúmala, či a v akom rozsahu takéto vrátenie, posudzované samostatne, spĺňa všetky podmienky článku 107 ods. 1 ZFEÚ, vyplýva z toho, že napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť v celom rozsahu v dôsledku prijatia prvej časti prvého žalobného dôvodu.

88 V súlade s už citovanou judikatúrou (pozri bod 38 vyššie) je bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k ostatným častiam prvého žalobného dôvodu alebo ostatným žalobným dôvodom, nutné prijať záver, že Komisia nepreukázala existenciu štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

89 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť.

O trovách

90 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

91 Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Helénskej republiky.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Komisie 2011/716/EÚ z 24. mája 2011 o štátnej pomoci C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) poskytnutej Helénskou republikou niektorým gréckym kasínam sa zrušuje.**

2. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Helénskej republike.**

Forwood Dehousse Schwarcz

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 11. septembra 2014.

Podpisy